

«Το θέατρο είναι ένα αέναο ταξίδι μυαλού και ψυχής»

Z zougla.gr/politismos/article/to-theatro-ine-ena-aenao-taksidi-mialou-ke-psixis-1583391

Της αρέσει να ταξιδεύει, είτε μέσω του θεάτρου το οποίο χαρακτηρίζει ως καταφυγή, παρηγοριά, διέξοδο και αντίδοτο για ό,τι δηλητηριασμένο υπάρχει στη ζωή μας, είτε κυριολεκτικά σε χώρες όπως το Εκουαδόρ το οποίο επισκέφθηκε πέρσι. Η Φιλάρετη Κομνηνού σε συνέντευξή της στο Αθηναϊκό/Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων εξομολογείται πως έχει μία πάρα πολύ έντονη «σχέση» με τα ταξίδια τα τελευταία χρόνια, θέλοντας να γνωρίσει περιέργους προορισμούς, πολιτισμούς και λαούς διαφορετικούς σε όλα από μας!

Αναφερόμενη στο θέατρο επισημαίνει πως υπάρχει ένας άκρατος θεατρικός πλουραλισμός, ειδικά όσον αφορά τους νέους με τις ομάδες που έχουν δημιουργήσει. Κατανοητός, γιατί -όπως λέει- η δημιουργικότητα είναι ένα αντίδοτο σ' αυτήν την περιρρέουσα κατάθλιψη που ελλοχεύει, ενεδρεύει και επικρατεί πια στις ζωές όλων μας.

Η δημοφιλής ηθοποιός μιλάει επίσης για την παράσταση «Γρανάδα» στην οποία πρωταγωνιστεί, για τον γιο της, ηθοποιό και σκηνοθέτη Γιάννη Παπαγεωργίου, αλλά και για την ελληνική τηλεόραση, λέγοντας πως θεωρεί τον εαυτό της τυχερό που έζησε τη χρυσή εποχή της. Τονίζει μάλιστα χαριτολογώντας πως η τηλεοπτική σειρά Αθήνα-Θεσσαλονίκη μάλλον... σημάδεψε τη ζωή της, επειδή και η ίδια παρότι από το 1996 ζει στην Αθήνα κάθε εβδομάδα πηγαίνει στη Θεσσαλονίκη για λόγους που μας εξηγεί...

Ακολουθεί η συνέντευξη της Φιλάρετης Κομνηνού στον Νίκο Γιώτη για το Αθηναϊκό/Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων:

Ερ. Έχετε άρρηκτους δεσμούς με τη Θεσσαλονίκη αφού σπουδάσατε σ' αυτήν, συνεργαστήκατε επί 14 χρόνια με το ΚΘΒΕ, ενώ είστε και επίκουρη καθηγήτρια υποκριτικής στο ΑΠΘ...

Απ. Οι δεσμοί δεν κοπήκανε αφού διδάσκω κάθε Δευτέρα και Τρίτη ως επίκουρος καθηγήτρια στο Τμήμα Θεάτρου του ΑΠΘ και ουσιαστικά αισθάνομαι σαν να μην έχω φύγει από την πόλη μου παρότι μένω μόνιμα στην Αθήνα από το 1996.

Ερ. Δεν είναι κουραστικό αυτό;

Απ. Εξαντλητικό είναι! Ορισμένες φορές αναρωτιέμαι για τις αντοχές μου και πώς θα συνεχίσω, αλλά παρόλα αυτά επειδή ίσως είμαι άνθρωπος που ζω μόνιμα με μία βαλίτσα στο σπίτι έτοιμη για αναχώρηση και οι μετακινήσεις είναι κάτι που με αναζωογονεί και με ενεργοποιεί, μπορώ και βρίσκω τρόπους ν' αντιμετωπίσω τη βιολογική κούραση!

Ερ. Η βαλίτσα είναι έτοιμη για θεατρικές περιοδείες;

Απ. Όχι τόσο πια για τις περιοδείες αλλά πρόκειται για μία πάρα πολύ έντονη προσωπική σχέση που έχω με τα ταξίδια τα τελευταία χρόνια. Θα 'λεγα πως είμαι μόνιμα ένας ταξιδιώτης. Μόνιμα είμαι υπό αναχώρηση. Μ' αρέσει να ταξιδεύω πάρα πολύ, να πηγαίνω σε περιέργους προορισμούς, στην Ευρώπη όταν έχω λίγο χρόνο, αλλά και σε πολύ μακρινούς προορισμούς, όπως πέρσι το καλοκαίρι που πήγα επί 20 μέρες περίπου στο Εκουαδόρ! Επρόκειτο για ένα παλιό απωθημένο που είχα, να ζήσω σε μία τέτοια χώρα η οποία δεν έχει καμία σχέση με τον δικό μας πολιτισμό, με τη δική μας κουλτούρα, με έναν λαό διαφορετικό σε όλα από μας. Νιώθω πως έχω μια μόνιμη περιέργεια να γνωρίσω κουλτούρες, λαούς, χώρες και με την πρώτη ευκαιρία πάλι θα οργανώσω ένα μεγάλο ταξίδι.

Ερ. Υιοθετείτε την άποψη ορισμένων «ταξιδεύω άρα υπάρχω»;

Απ. Το «ταξιδεύω άρα υπάρχω» θα το 'λεγα περισσότερο μέσα στο θέατρο, δηλαδή με τη μεταφορική έννοια. Γιατί και το θέατρο για μένα είναι ένα αέναο ταξίδι μυαλού, ψυχής, από ρόλο σε ρόλο, από συνεργασία σε συνεργασία- εκεί νιώθω ότι υπάρχει αυτή η μετακίνηση στη ζωή μου. Τα ταξίδια έρχονται και συμπληρώνουν ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της ζωής μου. Όταν ταξιδεύω νιώθω μια ηρεμία, μια ησυχία και μια πληρότητα, γιατί στην καθημερινότητά μου και λόγω των καταστάσεων των τελευταίων χρόνων στην Ελλάδα αισθάνομαι μια ασφυξία μέσα στις πόλεις μας.

Ερ. Το θέατρο δεν είναι μία διέξοδος;

Απ. Το θέατρο είναι και καταφυγή και παρηγοριά και διέξοδος και αντίδοτο για ό,τι δηλητηριασμένο υπάρχει στη ζωή μας!

Ερ. Πιστεύετε πως και το κοινό νιώθει ανάλογα για το θέατρο;

Απ. Βεβαίως και δεν σας το λέω γενικά κι αόριστα, αλλά το αποδεικνύουν οι αριθμοί. Είναι απίστευτο αυτό που συμβαίνει τώρα με την κρίση. Τα θέατρα γεμίζουν! Οι θεατές συρρέουν στις παραστάσεις. Και μιλάμε για πάρα πολλά θέατρα, αφού έχουμε μάλλον παγκόσμια αποκλειστικότητα μιας και στην Αθήνα ανεβαίνουν κάθε χρόνο περίπου 1.500 παραστάσεις. Υπάρχει ένας άκρατος θεατρικός πλουραλισμός, ειδικά όσον αφορά τους νέους με τις ομάδες που έχουν δημιουργήσει. Κατανοητός γιατί η δημιουργικότητα είναι ένα αντίδοτο σ' αυτήν την περιρρέουσα κατάθλιψη που ελλοχεύει, ενεδρεύει και επικρατεί πια στις ζωές όλων μας.

Ερ. Τα μηνύματα του κοινού ποια είναι; Θα συνεχιστεί αυτή η κοσμοσυρροή και στο μέλλον παρά την κρίση;

Απ. Το ric της κρίσης έχει προϋπάρξει. Η κρίση μάς έχει ήδη δείξει τα δόντια της τα οποία ήδη έχουν ακουμπήσει πάνω μας. Σ' αυτήν την τόσο κρίσιμη στιγμή το θέατρο πάει εξαιρετικά καλά. Θέλω να πιστεύω ότι αυτό δεν είναι κάτι που θ' αλλάξει. Έχει φανεί πια εδώ και δύο τρία χρόνια ότι δεν είναι τυχαίο και ας το ψάξουνε και οι κοινωνιολόγοι, για ποιο λόγο -ο καθένας μπορεί να δώσει την εξήγησή του- ο κόσμος χρειάζεται να διασκεδάσει μέσω της Τέχνης, αλλά και να έρθει πολλές φορές αντιμέτωπος με παραστάσεις σκληρές ή παραστάσεις που θα του δώσουν μία απάντηση στην αγωνία που μπορεί να έχει.

Ερ. Όπως η παράσταση «Γρανάδα» στην οποία πρωταγωνιστείτε αυτήν την περίοδο;

Απ. Η «Γρανάδα» έχει πολύ έντονο το χιούμορ και τον σαρκασμό που επιστρατεύουν οι άνθρωποι όταν θέλουν να αντιμετωπίσουν τον πόνο του πένθους. Ο κόσμος γελάει από κάτω, αλλά σίγουρα δεν είναι αυτό που λέμε κωμωδία.

Ερ. Πρόκειται για ένα ολοκαίνουργιο έργο του Γιάννη Καλαβριανού, οποίος επίσης σκηνοθετεί την παράσταση. Για ποιο λόγο το έγραψε;

Απ. Για όλα αυτά που ίσως απασχολούν ή ίσως αγωνιούμε όλοι. Ο Γιάννης απλώς το εξέφρασε αυτό και το κατέγραψε σ' ένα χαρτί με το συγγραφικό ταλέντο που έχει. Όλη αυτή η αγωνία που έχουμε όλοι απαξάπαντες για το φόβο του θανάτου. Το πώς θα διαχειριστούμε ένα πένθος. Άλλοι επειδή ήδη το έχουν βιώσει κι άλλοι επειδή τρέμουν στην ιδέα ότι θα 'ρθουν αντιμέτωποι μ' αυτό. Γενικά είναι η διαχείριση τής απώλειας. Εκτός από το συγκεκριμένο μπορεί να είναι μια απώλεια ερωτική. Οι άνθρωποι που για κάποιο λόγο χάνουν κάτι, μένουν μόνοι τους, για κάποιο λόγο ακινητοποιούνται επειδή δεν μπορούν να αντιδράσουν απέναντι στο γεγονός. Άλλοι βυθίζονται σε μια κατάθλιψη, άλλοι παίρνουν ψυχοφάρμακα, άλλοι επισκέπτονται ψυχαναλυτές και ψυχιάτρους, άλλοι βρίσκουνε παρηγοριά στους ανθρώπους που είναι γύρω τους για να αντέξουν και να συνεχίσουνε. Γιατί η ζωή είναι πολύ δυνατή, πολύ ισχυρή και σε παίρνει απ' το χέρι και σου λέει «προχώρα, ζήσε»!

Ερ. Έχετε υπηρετήσει με μεγάλη επιτυχία την τηλεόραση, πρωταγωνιστώντας σε πετυχημένες σειρές όπως «Η εκτέλεση» του Κώστα Κουτσομούτη, «Η ζωή μας μια βόλτα» του Χριστόφορου Παπακαλιάτη, «Αθήνα- Θεσσαλονίκη» και άλλες. Πώς κρίνετε τη σημερινή ελληνική τηλεόραση;

Απ. Η σειρά Αθήνα- Θεσσαλονίκη έκανε πολύ μεγάλη επιτυχία. Επρόκειτο για μία ιστορία ανάμεσα στις δύο πόλεις που ήταν λίγο πολύ κι ένα κομμάτι και της δικής μου ζωής. Κι αυτό σημάδεψε και τη ζωή μου μιας και συνεχώς μετακινούμαι από την Αθήνα στη Θεσσαλονίκη κι αντίστροφα. Θα 'λεγα πως είναι τίτλος και της δικιάς μου ζωής, αφού συνεχίζω να πηγαиноέρχομαι κάθε βδομάδα στη Θεσσαλονίκη για το Πανεπιστήμιο. Εξαιρετικές σειρές ήταν και οι δύο άλλες που προαναφέρατε, «Η εκτέλεση» του Κώστα Κουτσομούτη και «Η ζωή μας μια βόλτα» του Χριστόφορου Παπακαλιάτη, που ήταν η πρώτη του δουλειά. Μου λείπει πολύ ο Κώστας Κουτσομούτης, γιατί εκτός από συνεργάτης ήταν και φίλος. Κάναμε πράγματα με πολύ κέφι, με πολύ γέλιο. Τα γυρίσματα ήταν ένα

πανηγύρι μια εκδρομή. Θεωρώ τον εαυτό μου εξαιρετικά τυχερό που έζησε αυτήν τη χρυσή εποχή της τηλεόρασης, με τα σήριαλ που στηρίζονταν σε μυθιστορήματα και έχοντας τη φροντίδα ενός ανθρώπου σαν τον Κώστα Κουτσομύτη κάναμε αυτές τις σειρές. Όσον αφορά την τηλεόραση σήμερα δεν μπορώ να τη συγκρίνω με τις εποχές εκείνες και με τα σήριαλ που γινότανε και με τη φροντίδα που γινότανε...

Ερ. Για ποιο λόγο δεν γίνονται εφάμιλλες παραγωγές;

Απ. Ίσως εξαιτίας της οικονομικής κρίσης. Τότε γυριζόταν εκείνα τα σήριαλ καθαρά κινηματογραφικά, και κάναμε γυρίσματα και σε εξωτερικούς χώρους. Η διαφορά είναι πολύ έντονη και η αλήθεια είναι ότι δεν αντέχω κι αυτόν τον καταιγισμό των ριάλιτι, ορισμένα από τα οποία αγγίζουν και το κιτς...

Ερ. Ο γιος σας Γιώργος Παπαγεωργίου ακολούθησε με επιτυχία τα βήματά σας. Πώς βλέπετε την καλλιτεχνική του πορεία;

Απ. Ο Γιώργος, ειδικά τον τελευταίο καιρό έχει περάσει και στο χώρο της σκηνοθεσίας. Έχει κάνει μια εκπληκτική παράσταση, «Ο Αρίστος», που είναι βασισμένη στο βιβλίο του Θωμά Κοροβίνη και αναφέρεται στον «δράκο» του Σείχ Σου και η οποία κάνει πάταγο. Το λέω αυτό επειδή το αγόρι μου δεν είναι μόνο ηθοποιός αλλά και σκηνοθέτης, και τραγουδάει. Χαίρομαι που είναι τόσο πολυτάλαντος, τολμηρός και κυνηγάει το όνειρό του...